

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος | Konstantinos Dagritzikos

1. John Baldessari – I Will Not Make Any More Boring Art (1971)
2. Captain Beefheart
3. Erik Satie – Pianoless Vexations (1893/2006)
4. Anthony Braxton – Composition No. 62 (+ 30 + 96) (1986)
5. Martin Creed – Mind Trap (2014)
6. Valie Export - Capri-Fischer (1981)
7. Iannis Xenakis – Diamorphoses (1957)
8. Edgard Varèse Conducts a Jazz Workshop (1957)
9. Sonic Youth – Plato's Cave, Rothko's Chapel, Lincoln's Profile (1986)
10. John Zorn – Improvisation (1985)

Όσες φορές μου έχει ζητηθεί να συντάξω μια λίστα, πάντα αρχίζω την τεκμηρίωσή μου λέγοντας ότι σιχαίνομαι τις λίστες. Αυτό θα κάνω και τώρα. Θέλω να ξέρετε ότι σιχαίνομαι τις λίστες. Τώρα, συνεχίζουμε (ή μάλλον αρχίζουμε). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα έπρεπε η λίστα μου να μην περιλαμβάνει 10, αλλά ΟΛΑ τα έργα που υπάρχουν στο Ubu. Όχι επειδή μου αρέσει όλο το υλικό του Ubu, αλλά επειδή θα έπρεπε να διδάσκεται σε όλα τα σχολεία ολόκληρο το περιεχόμενο/θησαυρός. Η σειρά μου πάντως είναι τελείως τυχαία. Σκεφτόμουν μια θεματική, σκεφτόμουν κάποια εξυπνάδα, σκεφτόμουν να είμαι εγώ αυτός που θα κάνει τη διαφορά, αλλά τελικά αποφάσισα να διαλέξω 10 έργα που... απλώς μου αρέσουν πολύ. Έργα από καλλιτέχνες που μου αρέσει καθολικά το έργο τους: από την κόλαση του John Zorn και το μαθηματικό παίξιμο του Anthony Braxton μέχρι την all-star μπάντα του Martin Creed και τη γέννηση της free jazz από το όραμα του Edgard Varèse τρία χρόνια προτού αυτή γεννηθεί επίσημα. Χωρίς απαραίτητα να τα ενώνει κάτι, χωρίς να μπαίνουν κάτω από μια ομπρέλα, χωρίς να σημαίνουν κάτι όλα μαζί. Ίσως και να τα συνδέει βέβαια. Γιατί τα διάλεξα; Ελεύθερη βούληση; Ένα αδιανόητα δυσνόητο χάος, όπως είναι το ίδιο το Ubu στο σύνολό του.

Ο **Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος** είναι καλλιτεχνικός διευθυντής και συνιδιοκτήτης του six d.o.g.s. Έχει φορέσει και άλλες μάσκες στο παρελθόν, όμως πλέον φοράει μόνο αυτή.

Every time I am asked to compile a list, I always start by saying that I hate lists. And that is what I am doing now. I want you to know I hate lists. Now let us continue; or start. In this case, my list should not merely include ten but ALL the works in the Ubu. Not because I like all the Ubu material but because all this content/treasure should be taught in schools. But the order of presentation is random. I thought of a topic, I thought of something clever, I thought of making a difference, but I eventually decided to pick ten works that... I just like very much. Works by artists whose oeuvre I like as a whole: from John Zorn's hell and the mathematical music of Anthony Braxton to Martin Creed's all-star band and the birth of free jazz, from Edgard Varèse vision three years before its official birth. Without an obligatory overarching element, a common umbrella, without a central topic. There might be something uniting them, of course. Why did I choose them? Free will? An incredibly inscrutable chaos, just like Ubu itself in its totality.

Konstantinos Dagritzikos is the art director and co-owner of six d.o.g.s. He has worn various masks in the past, but now he wears only this one.

Δανάη Στεφάνου | Danae Stefanou

1. Gertrude Stein – Five Words in a Line (1930)
2. Dick Higgins – Synaesthesia and Intersenses: Intermedia (1965)
3. Karlheinz Stockhausen's Originale: Doubletakes, The Film (1964)

4. People Like Us (Vicki Bennett) – The Sound of the End of Music (2010)
5. Henri Chopin at Home, 15/05/04, Dereham, England (2004)
6. Michel Foucault – Le corps, lieu d’utopies (1966)
7. Robert Ashley – Purposeful Lady, Slow Afternoon (1968)
8. Georges Aperghis – Récitations for solo voice (1977-78)
9. Yvonne Rainer – Three distributions (1970-71)
10. Georges Antheil – Ballet Mécanique (1924)

Πέντε λέξεις στη σειρά, μια καλή αρχή για σκέψη.

Οι δημιουργοί σκαρφίζονται τους τίτλους. Οι χρήστες φτιάχνουν το περιεχόμενο.

Originale. Άνθρωποι που παίζουν τους εαυτούς τους, ακολουθώντας οδηγίες. Γράφτηκαν από έναν συνθέτη, σκηνοθετούνται από έναν ζωγράφο, θα μονταριστούν από έναν δημοσιογράφο.

Μια μίξη από ασύμμετρες πραγματικότητες. Διάμεσα. Παπούτσια και ξυλάκι παγωτό. Τα βουνά που αντηχούν με μυρωδιές ναπάλμ. Ο ήχος για το τέλος της μουσικής.

Σαν στο σπίτι, μ’ ένα σώμα που γερνάει, και τις άχρονες καταγραφές του. Αυτοτοπίες και ετεροτοπίες. Κι ένα φάντασμα στη μηχανή. Μια κυρία γεμάτη προθέσεις. Η Cynthia Liddell που καταπίνει αμήχανα. Η Martine Viard όταν ασθμαίνει. Καταχωρήσεις στις κατηγορίες Robert Ashley ή Georges Aperghis. Φωνές, ήχοι, ιστορίες ανώνυμες, στοιχειώνουν το αργόσυρτο απόγευμα. Αέναες απαγγελίες.

Τρεις κατανομές. Δημιουργοί και ερμηνευτές. Η εξουσία και τα αντικείμενά της. Ένα μηχανικό μπαλέτο.

Η **Δανάη Στεφάνου** φτιάχνει αυτοσχέδιους ήχους και κείμενα. Είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Ιστορικής Μουσικολογίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και επιστημονική υπεύθυνη της Ομάδας Κριτικής Μουσικής Ιστοριογραφίας και του εκπαιδευτικού προγράμματος noise:muse. Ως πιανίστα, πραγματοποιεί σόλο συναυλίες και συνεργασίες από το 1990 και είναι μέλος του ηλεκτροακουστικού ντούο acte vide, μαζί με τον Γιάννη Κοτσώνη. Στα πλαίσια πρόσφατων διοργανώσεων, έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως οι Jean-Luc Guionnet & Eric LaCasa (Borderline, 2016), Tarek Atoui & Chris Watson (Aeschyleia, 2015) και Vicki Bennett (InMute, 2014). Τους καλοκαιρινούς μήνες συνεπιμελείται τις Ηχητικές Συναντήσεις Σύρου, ένα πρόγραμμα εργαστηρίων και residencies με επίκεντρο τις επιτόπιες ηχητικές τέχνες.

Five words in a line, a way to start thinking.

Makers come up with titles. Users make up the content.

Originale. People playing themselves, according to script. Authored by a composer, directed by a painter, edited by a journalist.

A blend, between seemingly incommensurable realities. Intermedia. Eskimo pies and shoes. The hills are alive with the smell of napalm. The sound of the end of music.

At home with the aging body and its timeless records. Autotopias and heterotopias. A ghost in the machine.

A purposeful lady. Cynthia Liddell swallowing uncomfortably. Martine Viard gasping for air. Filed under

Robert Ashley, or Georges Aperghis. Nameless voices, sounds and stories. Hauntings on a slow afternoon.

Perpetual recitations.

Three distributions. Creators and interpreters. Power and its objects. A mechanical ballet.

Danae Stefanou makes improvised sounds and texts. She is an Assistant Professor in Historical Musicology at Aristotle University of Thessaloniki, where she directs the Critical Music Histories group and noise:muse project. As a pianist, she has been active since the 1990s, both solo and half of electroacoustic duo acte vide, with Yannis Kotsonis. She has participated in various ad hoc projects with sound and visual artists, including festival performances alongside Jean-Luc Guionnet & Eric LaCasa (Borderline, 2016), Tarek Atoui & Chris Watson (Aeschyleia, 2015), and Vicki Bennett (InMute, 2014). During the summer months, she co-curates Syros Sound Meetings, an initiative for site-specific sound residencies and workshops in the island of Syros, Greece.

Γαλήνη Νότσι | Galini Notti

1. Fiona Tan – News from the Near Future (2003)
2. Babette Mangolte – Trisha Brown: Watermotor (1978)
3. Hilary Harris – Highway (1958)
4. J.G. Ballard – The Atrocity Exhibition (JG Ballard and the Motorcar) (1970)
5. Dominic Angerame – In the Course of Human Events (1997)
6. Gordon Matta-Clark – Conical Intersect (1975)
7. Marie Menken – Go! Go! Go! (1962-64)
8. Su Friedrich – Scar Tissue (1979)
9. Fred Astaire – Bojangles of Harlem from *Swing Time* (1936)
10. Bruce Conner – A Movie (1958)

Η συγκεκριμένη επιλογή από το αρχείο του Ubu είναι ένα ελάχιστο απόσπασμα από ένα τεράστιο έργο που αποτελείται από πολλά άλλα έργα. Δεν βασίζεται σε κάποιο θέμα ή σε κάποιου είδους αξιολόγηση. Η σύνδεση μεταξύ των δέκα έργων είναι συνειρμική και, κατά συνέπεια, έχει να κάνει με τη ροή – τη ροή των γεγονότων, του νερού, των αυτοκινήτων, των σωμάτων, του χρόνου, του φιλμ. Η ροή ως συνέχεια διαμορφώνεται μέσα από διακοπές, ρήξεις και συγκρούσεις. Η επιλογή των έργων ακολουθεί συνάψεις και μεταβάσεις. Κατά κάποιον τρόπο αναφέρεται στη δομή της κινηματογραφικής εικόνας και του βίντεο που χαρακτηρίζονται από τη χρονική διάρκεια, την κίνηση, ίσως τη δράση, ενώ η ροή, η αφήγηση ή η μη αφήγηση διαμορφώνονται και από το μοντάζ. Στην επιλογή αυτή, η διαδοχή των έργων συγκροτεί περισσότερο από μια αφήγηση έναν ρυθμό, συνεχή και διακοπτόμενο, με πολλαπλές αντηχήσεις όπως τα διαφορετικά κομμάτια στο πρόγραμμα ενός dj.

Η **Γαλήνη Νότσι** (γενν. 1980) είναι ανεξάρτητη επιμελήτρια που ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Πρόσφατα επιμελήθηκε την έκθεση *Survey*, στο πλαίσιο της Art Athina 2017, συνεπιμελήθηκε την έκθεση *(Im)material Gestures* ως μέρος του πρότζεκτ PIIIGS_An Alternative Geography of Curating στο Fondazione Sandretto Re Rebaudengo στο Τορίνο και επιμελήθηκε την έκθεση *Overseas* στο Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος. Στο παρελθόν, έχει επιμεληθεί την έκθεση *Πυροτεχνήματα εκτός εποχής – Ριβιέρα* που παρουσιάστηκε τον Ιανουάριο του 2015 για τρεις μέρες στον θερινό κινηματογράφο *Ριβιέρα* στα Εξάρχεια. Έχει συμμετάσχει στην επιμέλεια της 4ης Μπιενάλε της Αθήνας – Αγορά, ενώ έχει συνεπιμεληθεί και επιμεληθεί εκθέσεις στον ανεξάρτητο χώρο 3 137, στην πλατφόρμα *The Naked*, στο Πεδίο Δράσης Κόδρα και στην γκαλερί *Elika*, μεταξύ άλλων. Επίσης, γράφει συχνά για εκθέσεις και καλλιτέχνες. Το 2013 έλαβε το βραβείο επιμελητή τέχνης του οργανισμού NEON. Έχει ολοκληρώσει προπτυχιακές σπουδές Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και μεταπτυχιακές σπουδές Αισθητικής στο Πανεπιστήμιο Paris 1 και Μουσειολογίας στην École du Louvre. Έχει εργαστεί σε μουσεία, γκαλερί και πολιτιστικούς οργανισμούς της Ελλάδας και του εξωτερικού και τώρα εργάζεται στην καταγραφή και την τεκμηρίωση της συλλογής τέχνης του Αμερικανικού Κολλεγίου Ελλάδος.

This selection from the Ubu archive is a slight fragment of an enormous work composed by many other works. It is not based on a theme or a certain form of evaluation. The connection of the ten works is associative and therefore has to do with a flow – flow of events, water, cars, bodies, time, film. The flow as continuity is shaped through interruptions, breaks, ruptures, conflicts. The selection of works follows links and transitions. In a way, it refers to the structure of the cinematic image and video characterized by time and duration, movement, maybe action, while the flow, the narrative or non-narrative are being shaped by the montage. The succession of works in this selection composes more than a narrative, a rhythm, continuous and interrupted, with multiple resonances as the different tracks in a dj's performance.

Galini Notti (b. 1980) is an independent curator who lives and works in Athens. Recently, she has curated the exhibition *Survey* in the context of Art Athina 2017, co-curated the show *(Im)material Gestures* as part of the project “PIIGS_An Alternative Geography of Curating” at Fondazione Sandretto Re Rebaudengo in Turin and curated the exhibition *Overseas* at The American College of Greece. In the past, she has curated the show *Fireworks out of Season – Riviera* presented in January 2015 for three days at the Riviera open-air cinema in the Exarcheia neighborhood of Athens. She has also participated in the curatorial team of the 4th Athens Biennale – Agora and has curated or co-curated exhibitions at the artist-run space 3 137, the platform The Naked, the Action Field Kodra and Elika Gallery, among others. She often writes about artists and exhibitions. In 2013 she was the recipient of the NEON Curatorial Award. She holds a BA in Philosophy from the University of Ioannina, Greece, and MAs in Aesthetics from Paris 1 University and in Museology from the École du Louvre, Paris, France. She has worked in museums, galleries and cultural institutions in Greece and abroad and currently works on the inventory and documentation of the American College of Greece Art Collection.

Enterprise Projects

1. Guy Debord – Society of the Spectacle, Part 1 (1973)
2. Ragnar Kjartansson – Mercy (2005)
3. Cao Fei – Whose Utopia (2006)
4. Marcel Duchamp – Anemic Cinema (1926)
5. Paul Chan – *Society of the Spectacle* by Guy Debord with a new and unauthorized translation, voice-over by Paul Chan (2013)
6. Helmut Lang – Something to Think About (2011)
7. Liz Magic Laser – The Thought Leader (2015)
8. Andrew Norman Wilson – Ode to Seekers 2012 (2016)
9. Eric Baudelaire – Sugar Water (2007)
10. Ryan Gander – Poison is a Woman's Weapon Watson (2011)

Κάποτε είναι βία και άλλοτε συνονθύλευμα αφιltrάριστων εικόνων· μπορεί να θεωρηθεί μητέρα της μάθησης και προϋπόθεση της εξέλιξης της ιστορίας. Η επανάληψη, ως έννοια, μπορεί να πάρει διαφορετικές μορφές και σημασίες, από τη βιομηχανική παραγωγή έως τη ρουτίνα. Στην επιλογή μας από το UbuWeb, προβάλλουμε τη συγκεκριμένη ιδέα πάνω σε έργα που δημιουργούνται μεν για συγκεκριμένη διάρκεια, αλλά τα πλαίσια μέσα στα οποία παρουσιάζονται και η διαδικτυακή τους προσβασιμότητα τα καθιστούν τελικά έργα επαναλαμβανόμενα. Πρόκειται για μια πρώτη προσέγγιση της λούπας και των πολλαπλών επιπέδων της επανάληψης, ως βασικό συστατικό του UbuWeb, της καθημερινότητάς μας και της ζωής.

Το **Enterprise Projects** είναι ένα πρότζεκτ της Δανάης Γιαννόγλου και του Βασίλη Παπαγεωργίου, με έδρα την Αθήνα. Γεννημένο από τη διάθεση και την ανάγκη τους να εκφράσουν και να μοιραστούν τη δική τους σκοπιά σχετικά με τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία, το εγχείρημα αυτό έχει ως στόχο τον πειραματισμό και τη συνδιαλλαγή: τον πειραματισμό σχετικά με την επιμελητική πρόταση, την εικαστική δημιουργία και την αυτοοργανωμένη λειτουργία· τη συνδιαλλαγή με την καλλιτεχνική σκηνή, το αθηναϊκό κοινό, τον ίδιο τον χώρο που φιλοξενεί το πρότζεκτ. Ως δομή, το Enterprise Projects λειτουργεί αυτόνομα και περιοδικά, από τον Σεπτέμβριο του 2015, στους Αμπελόκηπους.

Η **Δανάη Γιαννόγλου** (γενν. 1992) ζει και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Παρισιού. Είναι ιστορικός τέχνης, επιμελήτρια και συνιδρύτρια του Enterprise Projects. Ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη Θεωρία και Ιστορία της Τέχνης στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και στο Université Paris I - Panthéon Sorbonne στο Παρίσι. Το 2015-16 εργάστηκε ως βοηθός αρχείου του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ, έχει επιμεληθεί και συνεπιμεληθεί εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ το 2016 συμμετείχε στο Rupert Residency στο Βίλνιους.

Ο **Βασίλης Παπαγεωργίου** (γενν. 1991) είναι εικαστικός και συνιδρυτής του Enterprise Projects. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και στη Saint Lucas των Βρυξελλών. Έχει πραγματοποιήσει τέσσερις ατομικές εκθέσεις, στην Αθήνα, την Αμβέρσα, τις Βρυξέλλες και το Μιλάνο, ενώ έχει συμμετάσχει και σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 2015 ήταν resident του Camden Arts Centre στο Λονδίνο, ενώ το 2016 συμμετείχε στο Rupert Residency στο Βίλνιους.

At times it is violence, or else a medley of unfiltered images; it may be seen as the mother of learning and a prerequisite in the development of history. Repetition as a concept can take various forms and meanings, from industrial production to routine. In our choice from UbuWeb, we project this specific idea on works that are made with a specific duration in mind, but the context in which they are showcased and their web accessibility eventually turn them into something repetitive. This is a first approach to the loop and the multiple levels of repetition, as a basic component of UbuWeb, of our daily routine and of life.

Enterprise Projects is a project run by Danae Giannoglou and Vasilis Papageorgiou, based in Athens. Born out of their desire and need to express and share their outlook on contemporary artistic creation, the endeavour aims at experimentation and exchange: experimentation as regards the curatorial proposal, the visual creation and self-organised operation; the exchange with the artistic scene, the Athenian public, even the space that houses the project. Enterprise Projects has been active autonomously and periodically in Ampelokipoi, since 2015.

Danae Giannoglou was born in 1992 and lives, works and commutes between Athens and Paris. She is an art historian, curator and cofounder of Enterprise Projects. She studied Theory and History of Art in the Athens School of Fine Arts and in Université Paris I - Panthéon Sorbonne, in Paris. In 2015-16 she worked as an assistant archivist for the DESTE Foundation for Contemporary Art, she has curated and co-curated shows in Greece and abroad, while in 2016 she participated in the Rupert Residency Programme in Vilnius.

Vasilis Papageorgiou was born in 1991. He is a visual artist and cofounder of Enterprise Projects. He lives and works in Athens and he studied in the Athens School of Fine Arts and Saint Lucas in Brussels. He has done four personal exhibitions in Athens, Antwerp, Brussels and Milan, and he has taken part in group shows in Greece and abroad. In 2015, he was resident artist in the Camden Arts Centre in London and in 2016 he participated in the Rupert Residency Programme in Vilnius.

Τζένι Κουντούρη Τσιάμη | Jenni Kountouri Tsiami

1. Hito Steyerl – Normalität 1-10 (1999-2003)
2. Frank Zappa – Edgard Varèse: The Idol of My Youth (1971)
3. Kathy Acker – Miss Savage's School for Girls (1999)
4. From an Interview with David Hammons (1986)
5. Mika Rottenberg – Mary's Cherries (2004)
6. Francesca Woodman – Selected Video Works (1975-78)
7. Tina Spangler – Interviewer Interviewed: A Discussion with Trinh T. Mihn-ha (1993)
8. Susan Sontag – The Aesthetics of Silence (1967)
9. Barbara Hammer – Sanctus (1990)
10. Barbara Rubin - Christmas on Earth (1963)

Οι επιλογές έγιναν από τα / Selected by: Kona Pandov, Jay Ch., Stefanos Popov, Anni X., Lara Christen
Θερμές ευχαριστίες / Special thanks: Seleste

Τα έργα της λίστας δεν τα συνδέει, εκούσια τουλάχιστον, κάποια κοινή θεματική, αισθητική, περιεχομενοφορμική προτίμηση του ατόμου που τα επέλεξε. Ούτε είναι ακριβής ο ισχυρισμός που μόλις έγινε, ότι δηλαδή επιλέχθηκαν από ένα άτομο. Κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί, ούτως ή άλλως. Η

ατομική ύπαρξη είναι αναπόσπαστα και στοιχειώδη θραύσματα συστατικών της πραγματικότητας. Την πολιτική της επιλογής διασχίζουν φιλικοερωτικές σχέσεις και μεταφυσικές συγκυρίες. Τα αντικείμενα της λίστας σχηματίζουν ριζωματικές συνδέσεις. Ζήτησα από 5 φιλαράκια να επιλέξουν έργα της αρεσκείας τους από την πλατφόρμα, χωρίς προϋποθέσεις στον αριθμό ή το είδος. Κάποιο συγκέντρωσε 15, άλλος 4, άλλη μόλις 2. Έτσι, σχηματίστηκε μια μικρή δεξαμενή με γύρω στα 35 έργα στο σύνολο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, το ίδιο έργο επιλέχθηκε από περισσότερα άτομα, μαρτυρώντας κάποια συσχέτιση ή μια τυχαία συγχρονικότητα. Τα πιο πολλά επέλεξαν αποκλειστικά το μέσο του βίντεο. Ένα άτομο δεν επέλεξε καθόλου βίντεο. Από το σύνολο των έργων που συγκεντρώθηκαν επέλεξα 10, μέσω του ριζίματος και της ερμηνείας καρτών ταρώ σε online site. Το web bot Seleste έριξε τα ταρώ 10 φορές για μένα, με καθεμία να αντιστοιχεί σε μια επιλογή και να συμβουλευεί τόσο για το έργο όσο και για τη σειρά του.

Γεννήθηκε το 1989 στην Αθήνα. Ολοκλήρωσε σπουδές Μάρκετινγκ & Επικοινωνίας στην ΑΣΟΕΕ και Σπουδές Φύλου στην Ολλανδία. Έχει δουλέψει ως baby sitter, σε ΜΚΟ, σεβιτόρεν σε greek restaurant του εξωτερικού, σε τηλεφωνικό κέντρο, ως εκπαιδευτέν, ως cyborg σε αποθήκη, σε γκαλερί, ως φεμινιστικό ντετέκτιβ (χωρίς λεφτά :()), ως ερευνητέν αγοράς κ.ά. Έχει παρακολουθήσει προγράμματα φωτογραφίας και κινηματογράφου στο Μουσείο Μπενάκη και στο ΕΚΠΑ κι έχει κάνει ένα (μισοτελειωμένο) ντοκιμαντέρ. Αρέσκεται να κάνει στένσιλ. Έχει κάνει κι άλλα πράγματα που ντρέπεται να γράψει τώρα.

The works on the list are not held together, consciously at least, by a common topic, aesthetics or content/form preference of the person that has chosen them. Nor is the claim just made accurate, i.e. that they were chosen by one person. No one is an island, anyway. Individual existence consists of inextricable elementary fragments of reality components. The politics of choice are crisscrossed by friendship-cum-eros and metaphysical happenstance. The objects on the list form rhizomatic links. I asked five friends to choose works they liked from the platform, without restrictions as to quantity or genre. One picked 15, another 4, somebody else just 2. So a pool was formed of around 35 works in total. In some cases, the same work was picked by more people, indicating some sort of confluence or random synchronicity. Most picked video exclusively. One picked no video at all. From the ones chosen I selected ten by picking and interpreting tarot cards from an online site. Web bot Seleste did this 10 times for me, each corresponding to a work and its position on the list.

Jenni Kountouri Tsiami was born in Athens in 1989 and has studied Marketing and Communication at AUEB (Athens University of Economics and Business) and Gender Studies in the Netherlands; has worked as a babysitter, in NGOs, in a Greek restaurant abroad, a switchboard operator, trainer, cyborg in storage, in a gallery, as a feminist (pro bono:()) detective, as market researcher etc.; has attended photography and cinema programmes in the Benaki Museum and the National and Kapodistrian University of Athens. Jenni has made a half-finished documentary, likes stenciling and has done other things that are too embarrassing to mention now.

Σωζήττα Γκουντούνα | Sozita Goudouna

1. Fatboy Slim – Weapon of Choice (2001)
2. Fred Astaire – Bojangles of Harlem from *Swing Time* (1936)
3. Matthew Barney – The Body as a Matrix: Matthew Barney's Cremaster Cycle (2002)
4. Gregory Markopoulos – Twice a Man (1963)
5. Toshio Matsumoto – Phantom (1975)
6. John Baldessari – Six Colorful Tales: From the Emotional Spectrum (Women) (1977)
7. Isaac Julien – The Attendant (1993)
8. Reza Abdoh – Sleeping with the Devil (1990)

9. Ken Jacobs – Little Stabs at Happiness (1960)

10. Jack Smith – Flaming Creatures (1962-63)

Weapon of Choice

Τα επιλεγμένα περιβάλλοντα νέων μέσων διερευνούν την αρσενική καλλιτεχνική ταυτότητα και τον καλλιτεχνικό πειραματισμό σε σχέση με την περίπλοκη, σύγχρονη και ιστορική κουλτούρα των μέσων, όπως αυτή πλαισιώνεται μέσα στον διαμεσικό πολιτιστικό διάλογο (*discourse*). Ο σύγχρονος διάλογος πάνω στα *intermedia* περιγράφει το φαινόμενο της διάσχισης των ορίων μεταξύ των παραδοσιακών μέσων (ζωγραφική και φωτογραφία), των σύγχρονων μέσων (κινηματογράφος, τηλεόραση, βίντεο, υπολογιστές και άλλα υπερμέσα) και της ζωντανής και *animated* σκηνικής παραγωγής. Αυτή η διεργασία διερευνά τις μεθοδολογικές προκλήσεις σύγκλισης διαφορετικών μέσων, ζωντανής περφόρμανς, *animation*, φιλμ, μουσικής και *design*. Τα επιλεγμένα έργα εξερευνούν συγκεκριμένες θεμελιώδεις πτυχές της τεχνολογίας και αξιοποιούν τα μέσα προκειμένου να δημιουργήσουν κριτικά δραματικά αποτελέσματα με χιούμορ και, συγχρόνως, να αμφισβητήσουν τα όρια του καλλιτεχνικού μέσου. Οι εξελίξεις στην τεχνολογία και στις επιμελητικές πρακτικές μεταμορφώνουν το κοινό σε κομβικό παράγοντα της διαμεσικής τέχνης. Η ενσωματωμένη διαμεσική εμπειρία συνεπάγεται μια πολιτική θέασης και, συνεπώς, ο θεατής καθίσταται συμμετοχός σε αυτά τα έργα, που δεν ζητούν απλώς την ενεργό αντιληπτική του/της εμπλοκή, αλλά γεννούν επίσης έκδηλη συνειδητοποίηση αυτής της δραστηριότητας.

Η **Σωζήτα Γκουντούνα** είναι διδάκτωρ ιστορίας της τέχνης και συγγραφέας του βιβλίου *Beckett's Breath: Anti-theatricality and the Visual Arts* (Η αναπνοή του Μπέκετ: Αντι-θεατρικότητα και Εικαστικές τέχνες), που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Edinburgh & Oxford University Press. Αναπτύσσει καλλιτεχνικό πρόγραμμα με τη UNICEF στο Άμπου Ντάμπι και επιλέχτηκε ως η πρώτη Andrew W. Mellon επιμελήτρια στο Ινστιτούτο Performa της Νέας Υόρκης, με διδακτικά καθήκοντα στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Επιμελήθηκε στην έκθεση *Documenta 14*, με τον Paul Preciado, ένα πρόγραμμα με τη συμμετοχή της Karen Finley. Υπήρξε σύμβουλος του Φεστιβάλ του Ιδρύματος Ωνάση στο Πολιτιστικό Κέντρο του στη Νέα Υόρκη. Δίδαξε στο Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Διαχείριση & Ανάδειξη Πολιτισμικών Αγαθών & Περιβάλλοντος», του Τμήματος Ιστορίας, Αρχαιολογίας & Διαχείρισης Πολιτισμικών Αγαθών της Σχολής Ανθρωπιστικών Επιστημών & Πολιτισμικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Έχει σπουδάσει Φιλοσοφία, Θέατρο (BA) και Σκηνοθεσία στο Λονδίνο (MA: RADA Royal Academy of Dramatic Arts & Kings College London). Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος από το Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, με θέμα τη σχέση εικαστικών και παραστατικών τεχνών. Ως καλλιτεχνική διευθύντρια του Kappatos Athens Art Residency, επιμελήθηκε σειρά ατομικών εκθέσεων εικαστικών (Martin Creed, Santiago Sierra, Lynda Benglis, Marie Voignier, Roy Ascott) και συνεργάστηκε για την παραγωγή της Marina Abramovic, *Seven Deaths*. Το 2008 ίδρυσε στο Λονδίνο την εταιρεία *outoftheboxintermedia*, με παραγωγές στο ΕΜΣΤ, το Μουσείο Μπενάκη, την Tate Modern, τη Frieze (Λονδίνο), το Shunt Vaults (Λονδίνο), το Hunterian Museum (Λονδίνο) και το Γαλλικό Ινστιτούτο. Είναι σύμβουλος στο ΔΣ του Ελληνικού Τμήματος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Τέχνης, AICA, στην οποία είχε εκλεγεί ταμίας το 2015.

Weapon of Choice

The selected media environments explore male artistic identity and artistic experimentation in relation to the complex contemporary and historic media culture as it is contextualized within the intermedial cultural discourse. Contemporary discourses on intermedia are describing the phenomenon of crossing the borders between traditional media (painting and photography), contemporary media (cinema, television, video, computer and other hyper-media), and live and animated stage production. This process investigates the methodological challenges of converging different mediums, live performance, animation, film, music and design. The selected pieces explore certain cardinal aspects of technology and deploy media so as to create critical dramatic effects with humor and simultaneously challenge the limitations of the artistic medium. Developments in technology and curatorial practices transform the audience into the key site of intermedia art. The embodied intermedial experience entails a politics of spectating, thus, the

spectator becomes a participant in these works that not only demand her/his active perceptual engagement, but also generate explicit awareness of this activity.

Dr. **Sozita Goudouna** is an art theorist, curator and the author of *Beckett's Breath: Anti-theatricality and the Visual Arts*, published by Edinburgh and Oxford University Press. She is developing an arts project in Abu Dhabi with UNICEF and has curated a Programme for "The Parliament of Bodies" *Documenta 14* Public Programme, with the participation of artists including Karen Finley. She taught at New York University as the inaugural Andrew W. Mellon Curatorial Fellow at Performa New York, the leading arts organization dedicated to exploring the critical role of live performance in the history of 20th century art and to generating new directions for the 21st century. Performa's curatorial partnerships consist of a consortium of over 150 New York City cultural partners across NYC (MoMA, New Museum, Whitney, Guggenheim, Watermill Centre, Times Square Alliance et al) and more than 42 international partners. The curator was a consultant for the Onassis Festival NY 2016 at the Onassis Foundation USA. She also taught the MA Postgraduate Programme "Management and Promotion of Cultural Goods and the Environment" at the University of the Peloponnese in 2017. She holds a PhD from the University of London on the History and Theory of Modern and Contemporary Art that is regarded as the first monographic survey on *Beckett's Breath* (Onassis Scholarship 2003-7) and has studied Philosophy, Theatre and Directing in London (BA, MA, Royal Academy of Dramatic Arts [RADA] & Kings College London 1996-2000). Her book by Edinburgh University Press (Edinburgh Critical Studies in Modernism) was released in January in the USA by Oxford University Press. She was elected as Treasurer of the Board of Directors at International Association of Art Critics AICA Hellas and as Member of the Board of Directors at the Hellenic Centre of the International Theatre Institute UNESCO.

hiboux architecture & Άλκης Χατζηανδρέου | hiboux architecture & Alkis Hadjiandreou

1. Alan Kaprow – Art which Can't Be Art (1986)
2. Videofrex – Building Dome in Riverbi Earth People's Park (1971)
3. Peggy Clifford – The Benedict House: Aspen no.1, item 5 (1967)
4. Penelope Ubrico – All the Catalogues (A-Z) (2002-2003)
5. Gordon Matta-Clark – Conical Intersect (1975)
6. Pierre Bal-Blanc – Employment Contract (on Felix Gonzales-Torres) (1992)
7. René Viénet – Can Dialectics Break Bricks (1973)
8. Fatboy Slim – Weapon of Choice (2001)
9. La Ribot – Laughing Hole (2006)
10. Andrea Fraser – Little Frank and His Carp (2001)

Αποφασίσαμε να ξανασυναντηθούμε στο UbuWeb, μια δεκαετία μετά τη Σχολή Αρχιτεκτονικής. Το αρχείο είναι και τα συμβάντα της επίσκεψης σε αυτό, τα οποία δίνουν χώρο και χρόνο στην αναζήτηση: να βρεθεί ό,τι θα αρθρώσει την έρευνα σε στόχο και πράξη. Θελήσαμε να βρεθούμε μαζί μέσα στα όσα κατά καιρούς επισκεφτήκαμε.

– Συνειδητοποιώ πως δεν έχω ευελιξία στην αιτιολόγηση, τι οικονομία εξυπηρετεί η επιλογή. Η βιντεοπερφόρμανς του Pierre Bal-Blanc μου φαίνεται καθοριστική ως χειρονομία γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο: τρέχει, μπαίνει μέσα στο μουσείο, υπογράφει το συμβόλαιο, βγάζει τα ρούχα, ανεβαίνει στο βάθρο, κάνει περφόρμ το έργο του Felix, κατεβαίνει, ντύνεται, πληρώνεται και βγαίνει στην πόλη τρέχοντας... Χωρίς διακοπή, η κίνησή του διαπερνά τα όρια της ανάλυσης: το μορφολογικό, το συμβολικό, το φαινομενολογικό, το ψυχαναλυτικό, το οικονομικό, το κοινωνικό, το ιστορικό... Πώς γίνεται να συντονιστούμε;

– Ξεκινώντας από τα πιο πρόσφατα. Με οδηγό το σώμα, βρεθήκαμε μπροστά στο ερώτημα, Can Dialectics Break Bricks? Αγκυροβολούμε, στεκόμαστε στη φράση, σαν να μαθαίνουμε κάτι ή να ξεμαθαίνουμε. Συναντάμε προγόνους δικών μας περιπετειών, όταν χτίζουμε κοινοτικά, άλλους χρήστες χώρων, σώματα μη ανθρώπινα, σκεφτόμαστε ποιο είναι το κοινό μας. Πώς να συνδεθούν όσα ψάχνουμε:

η θεωρία με τα τούβλα, η αποτυχία με την επανάσταση, ο αυτοσαρκασμός με την επιθυμία; «Η ατμόσφαιρα είναι οικεία μα και κοσμοπολίτικη, χαλαρή μα και συναρπαστική. Πραγματικά, εδώ υπάρχουν τα συστατικά μιας όμορφης ζωής. Όλοι ζηλεύουν το παγώνι.»

Οι **hiboux** (Δημήτρης Θεοδωρόπουλος, Μαριάννα Ξυνταράκη, Μαρία Τσιγάρα) είναι μια ομάδα νέων αρχιτεκτόνων που, ερευνώντας τον χώρο μέσω προσεγγίσεων άλλων πεδίων, ενδιαφέρονται να διευρύνουν την αρχιτεκτονική πράξη. Συνδυάζοντας στοιχεία αυτών των αναζητήσεων, εφαρμόζουν σε κάθε πρότζεκτ μια εστιασμένη προσέγγιση. Στο κέντρο του προβληματισμού της ομάδας βρίσκεται ο μοναδικός τρόπος κατοίκησης και ζωής του κάθε ανθρώπου. Η ομάδα, στην κατεύθυνση ενός σύγχρονου σχεδιασμού, επαναδιαπραγματεύεται στοιχεία εντοπιότητας και μοντερνισμού.

Ο **Άλκης Χατζηανδρέου** σπούδασε αρχιτεκτονική στην Αθήνα και παραστατικές τέχνες στο Παρίσι. Είναι συνιδρυτής της ομάδας τέχνης *pick nick*. Η ομάδα διερευνά το έργο τέχνης ως συνθήκη διαλογική, διατυπώνοντας ερωτήσεις για τους όρους παραγωγής της τέχνης και του κοινού της. Το ερευνητικό έργο του Χατζηανδρέου προσεγγίζει ζητήματα αμοιβαιότητας στην παραγωγή της πολιτισμικής αναγνώρισης εστιάζοντας σε πρακτικές της performance και της live art.

We decided to meet again on UbuWeb, a decade after the School of Architecture. The archive includes the events of the encounter, which provide a place and time for the quest: to find what will articulate the search into aim and action. We wanted to get together again through what we have at times visited.

– I realise that I am no longer versatile enough to explain the economy of this choice. The Bal-Blanc video is such a straightforward gesture: he runs, gets into the museum, takes off his clothes, starts work, climbs on the pedestal, becomes an exhibit, performs Felix's work, hops off, gets dressed, is paid and runs out of the city. Without ever stopping, his movement transcends the limits of analysis: morphological, psychoanalytical, economic, social, historical... how can we coordinate?

– Starting with the most recent. With the body as a guide, we found ourselves facing the question: Can Dialectics Break Bricks? We stop at this sentence, like learning or unlearning something. We meet ancestors of our own adventures when we communally build, other users of space, non-human bodies, we think about the identity of our audience. How can all that we seek be linked? Bricks and theory, failure and revolution, self-sarcasm and desire? "The atmosphere is comfortable yet cosmopolitan, relaxed yet exhilarating. Indeed, here are the ingredients of the beautiful life. One envies the peacock."

The **hiboux** (Dimitris Theodoropoulos, Marianna Xyntaraki, Maria Tsigara) is a group of young architects who, by investigating the field via other spheres, are interested in broadening the architectural act. Combining features of such quests, they apply a focused approach to each project. Central to the group's endeavour is the unique residential mode and life of every individual. The group, moving in the direction of contemporary planning, renegotiates features of nativeness and modernity.

Alkis Hadjiandreu studied architecture in Athens and performing arts in Paris. He is the cofounder of the art group *pick nick*. The group investigates the work of art as a dialogic condition, forming questions concerning the terms of production of art and its public. Chatziandreu's exploratory work deals with issues of mutuality in the production of cultural recognition, focusing on the practices of performance and live art.

Μαρίκα Κωνσταντινίδου | Marika Kostantinidou

1. Jon Rafman – Kool-Aid Man in Second Life (2008-11)
2. Rainer Werner Fassbinder – I Kill Them (from *Whity*) (1970)
3. Rainer Werner Fassbinder – Main Title (from *I Only Want You To Love Me*) (1970)

4. Rainer Werner Fassbinder – Faux Pas Waltz and Song (from *Chinese Roulette*) (1970)
5. Valentine de St Point – Futurist Manifesto of Lust (1913) iPad
6. Toni Smith – Maze model pt. 8 (1967)
7. Toni Smith – Maze model pt. 4 (1967)
8. Nori Sinoto, Chou Tun-i – Treatise on Understanding Kite (1971)
9. Theodor Adorno – Punctuation Marks (1956)
10. Outsider Posters – Asssscat

*Οι επιλογές μου περιστρέφονται γύρω από το “Kool-Aid Man in Second Life” του Jon Rafman, στο οποίο ο Kool-Aid – μια κανάτα γεμάτη με το ομώνυμο αναψυκτικό και παγάκια – λειτουργεί ως το άβαταρ του Rafman μέσα στον εικονικό κόσμο του Second Life. Επιπλέοντας σε μια ρευστή μείξη ζωόμορφων, ανθρωπόμορφων και φανταστικών πλασμάτων, χρηστών, άβαταρ και κατοίκων, εικονικών και πραγματικών φαντασιώσεων, ένα απωθητικό είδος ομορφιάς ακτινοβολεί μέσα από κάτι που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε κυβερνο-σουρρεαλισμό των κοινών – το έργο είναι σχεδόν μια ελεγεία στο απελευθερωτικό δυναμικό του Ίντερνετ –, σαν τόπος όπου οι φαντασιώσεις πραγματοποιούνται. Πρόκειται ακόμα για έναν χώρο πληθωρικού αισθήματος – μέσα από μεγαλειώδεις βουκολικές σκηνές σε ξεπερασμένα πλέον CGI, σε τρανς πάρτυ και βραδιές open mic ή σε μααραθώνιους σεξ, το κομμάτι τροφοδοτεί συνεχώς τις αισθήσεις – και ο Kool-Aid, περίλαμπρα αισιόδοξος, είναι πάντα έτοιμος να σηκωθεί και να συνεχίσει, ακόμα κι όταν ξαφνικά του την πέφτει ένας δράκος στη διάρκεια μιας επίσκεψης σε *dungeon*, βρισκόμενος πάντα στο μεταίχιμο μεταξύ ηδονοβλεψία και συμμετέχοντα.*

Μιμήθηκα την περιηγητική διάθεση του Kool-Aid στο UbuWeb, σταματώντας όπου το θεωρούσα αρμόζον και σταχυολογώντας μέρη: μουσικές επενδύσεις από ταινίες του Fassbinder, αντανakλώντας τις διεργασίες του πάνω στο μελόδραμα, το –τουλάχιστον– αμφιλεγόμενο Φουτουριστικό Μανιφέστο της Λαγνείας της Valentine de Saint-Point, δύο από τα επτά μέρη ενός μοντέλου του Tony Smith για το γλυπτό του Maze Sculpture, δημοσιευμένα στο περιοδικό Aspen το 1967, το οποίο τέσσερα χρόνια αργότερα δημοσίευσε επίσης ένα DIY kit για χαρταετό σε σχεδιασμό της Nori Sinoto, περιέχοντας ένα απόσπασμα πάνω στην επιθυμία του Chou Tun-i. Τέλος, ένα δοκίμιο του Adorno, ανθρωπομορφίζοντας σημεία στίξης, και μια αφίσα από τη συλλογή Outsiders, περιέχοντας το κρυπτικό μήνυμα “No free asssscat tonight”, συνοψίζοντας ιδέες περί κοινών και επιθυμίας.

Η Μαρίκα Κωνσταντινίδου γεννήθηκε το 1985 και ζει στη Βιέννη, όπου σπουδάζει γλυπτική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών. Έχει συμμετάσχει σε διάφορες εκθέσεις εντός και εκτός Ελλάδας και έχει κάνει τρεις ατομικές εκθέσεις, στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τη Βιέννη.

*My selection is centered around Jon Rafman’s “Kool-Aid Man in Second Life”, in which Kool-Aid – a jug overfilled with the eponymous drink and ice cubes – serves as Jon Rafman’s avatar inside Second Life’s virtual world. Floating in a constantly fluid mixture of animal, human and fantasy creatures, users, avatars and inhabitants, virtual fantasies and real, an unappealing sort of beauty shines through what could be called a cyber surrealism of the commons – the piece is almost an elegy to the liberational potential of the internet – a space where fantasies become true. It is as well the place of exuberant emotion – through pastoral sublime scenes in now far outdated CGI, in trance parties and open mic nights or sex marathons, the piece feeds on emotions – and Kool-Aid, gloriously optimistic, is always ready to pick up and continue, even after he gets unexpectedly humped by a dragon during a *dungeon* visit, always on the verge between voyeur and participant.*

I emulated Kool-Aid’s flâneur modus into UbuWeb, lingering where I saw fit and gleaning parts- Fassbinder’s soundtracks reflecting his elaborations on melodrama, meant to be played alongside Valentine de St Point’s controversial – to say the least – Futurist Manifesto of Lust, two out of seven of Tony Smith’s cardboard parts of a model for his “Maze Sculpture,” published in Aspen magazine in 1967, which provided also the DIY kit for a kite designed by Nori Sinoto 4 years later, containing a passage on desire from Chou Tun-i. To end it all, an essay from T. Adorno, anthropomorphizing punctuation marks, and a poster from the

Outsiders selection, containing the cryptic message “No free assssscat tonight,” summing up ideas of commons and desire.

Marika Konstantinidou was born in 1985 and lives in Vienna, where she studies at the Textual Sculpture Department of the Fine Arts Academy. She has participated in various group exhibitions in Greece and abroad, and has had three solo exhibitions in Athens, Thessaloniki and Vienna.

Δάφνη Δραγώνα | Daphne Dragona

1. Peggy Ahwesh – She Puppet (2001)
2. Kathy Acker – Pussy (1994)
3. Richard Serra – Television Delivers People (1973)
4. The Other's Language: Jacques Derrida Interviews Ornette Coleman, 23 June 1997
5. Howardena Pindell – Free White and 21 (1980)
6. Laurie Anderson – Difficult Listening Hour
7. Sun Ra – A Joyful Noise (1980)
8. Yvonne Rainer – Hand Movie (1934)
9. Cornelia Sollfrank – I Don't Know (1968/2006)
10. People Like Us (Vicky Bennett) – No One is an Island (2016)

Διαφορετικές αφηγηρίες σκέψης καθόρισαν την επιλογή των 10 αυτών έργων. Ζητήματα αναφορικά με την ταυτότητα, την αυθεντικότητα και τη διαμεσολάβηση έφεραν μαζί αφηγήσεις για το φύλο και τη Μαύρη εμπειρία, για την πρωτοτυπία και την πνευματική ιδιοκτησία, για τη γλώσσα και τον ρόλο των μέσων επικοινωνίας. Μπορούν αφηγήσεις τόσο διαφορετικές να έχουν κοινά σημεία συνάντησης; Πιθανά συνδεδεμένα (μετά-)νήματα βρίσκονται στην υπογράμμιση των διαφορετικών διακρίσεων, περιορισμών και ορίων που τα έργα αυτά θίγουν, καθώς και στην αναγκαιότητα υπέρβασής τους. Λέξεις, ήχοι και κινήσεις συντελούν στη διαμόρφωση ιστοριών, συζητήσεων και κόσμων που αναφέρονται σε ασυμμετρίες, δυνατότητες και διεκδικήσεις. Πειραματισμοί, δοκιμές και συγκερασμοί παραπέμπουν σε νέους τρόπους σκέψης, δράσης, συνύπαρξης. Ίσως στην αυθαιρεσία ενός Top-10 να διακρίνεται ευκολότερα η δυνητικότητα για ετερογενείς συνδέσεις και υπερβάσεις. Εξάλλου, η εν λόγω ιεράρχηση δεν έχει τόση σημασία. Η σειρά φανερώνει μόνο μία πιθανή πορεία ανάμεσα στα έργα και σε καίρια ζητήματα που επανέρχονται μέσα και πέρα από την τέχνη.

Η **Δάφνη Δραγώνα** είναι επιμελήτρια και θεωρητικός, με βάση της το Βερολίνο. Είναι επιμελήτρια του συνεδρίου του φεστιβάλ transmediale από το 2015. Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε ακαδημαϊκές εκδόσεις, καταλόγους εκθέσεων και περιοδικά πολιτισμού και τέχνης. Έχει συνεργαστεί με μουσεία, κέντρα και φεστιβάλ για εκθέσεις, συνέδρια, εργαστήρια και άλλες δράσεις. Μεταξύ αυτών, είναι τα ακόλουθα: *Tomorrows: Urban Fictions for Possible Futures* (Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, 2017), *“...” An archaeology of silence in the digital age* (Aksioma, 2017), *Co-Curricular Programme* (transmediale, 2016), *Capture all* (transmediale, 2015), *New Babylon Revisited* (Ινστιτούτο Γκαίτε Αθηνών, 2014), *Home/s* (Ινστιτούτο Γκαίτε Αθηνών & Μουσείο Μπενάκη, 2013), *Εκ Νέου* (ΕΜΣΤ, 2013). Είναι διδάκτωρ του Τμήματος Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Different starting points lie behind the selection of these 10 works. Issues related to identity, authenticity and mediation bring together narratives about gender and blackness, originality and copyrights, language and the role of media. Can narratives so different from one another have a common ground of reference? Possible connecting (meta)threads can be found in how forms of discrimination, limitations and borders are tackled within these works and how they can be transcended. Words, sounds and moves formulate stories, discussions and worlds that refer to asymmetries, possibilities and claims. Experimentations, try-outs and mixings point to much needed ways of thinking, acting and

being together. Maybe in the arbitrariness of a Top-10 one can see the potential for heterogeneous connections and transgressions. After all, this specific ranking is not so important. The order only manifests one possible way of experiencing these works and of reflecting upon topics of vital importance that recur within and beyond the world of art.

Daphne Dragona is a Berlin-based theorist and curator, currently the conference curator of transmediale festival (since 2015). She has published in various books, journals, magazines and exhibition catalogs, and has worked for many institutions on exhibitions, conferences, workshops and other events. Among her curated or co-curated projects are: *Tomorrows: Urban Fictions for Possible Futures* (Onassis Cultural Centre, 2017), *“...” An archaeology of silence in the digital age* (Aksioma, 2017), *Co-Curricular Programme* (transmediale, 2016), *Capture all* (transmediale, 2015), *New Babylon Revisited* (Goethe Institut Athens, 2014), *Home/s* (Goethe Institut Athens & Benaki Museum, 2013), *Afresh* (National Museum of Contemporary Art, Athens, 2013). She holds a PhD from the Faculty of Communication & Media Studies of the University of Athens.

Μαρία Μητσοπούλου (aka Maria F Dolores) / Maria Mitsopoulou (aka Maria F Dolores)

0. Camille Henrot – Dying Living Woman (2005)
1. Valie Export – Tap and Touch Cinema (1968)
2. Karen Finley – The Constant State of Desire (1996)
3. Yvonne Rainer – Hand Movie (1966)
4. Joan Jonas – Organic Honey's Visual Telepathy (1972)
5. Hito Steyerl – November (2004)
6. Hito Steyerl – Lovely Andrea (2007)
7. Rosa Von Praunheim – Aids-Trilogie: Positiv - Die Antwort schwuler Männer in New York auf AIDS AKA Positive
8. Tracey Moffatt – Nice Coloured Girls (1987)
9. Isaac Julien – The Attendant (1993)
10. Shu Lea Cheang – I.K.U. (2000)

Τα κουίρ φεμινιστικά αρχεία είναι λίμνες γύρω από ελλείψεις, είναι συγκεκριμένα σώματα, συγκεκριμένα τραύματα, κραυγές, επιθυμίες, αρθρωμένοι λόγοι που δημιουργούν παράλληλους χώρους για διαφορετικές γλώσσες. Ένα παζλ από εικόνες, συχνά κατεστραμμένες και μισές που δεν θέλουν να φτιάξουν μια σύνθεση. Συχνά ανώνυμες. Ως φεμινιστικά και κουίρ, σε αυτήν τη συλλογή, αντιλαμβανόμαστε τα ανώμαλα, ευάλωτα, συχνά αόρατα, συχνά στιγματισμένα σώματα που αυθαδιάζουν και εξεγείρονται ενάντια στον λευκό σις ετεροκανονικό κορμό των πρωτοποριών ή κυκλοφορούν σαν ιός πανηγυρικά εντός τους.

Οι επιλογές μου για αυτήν τη συλλογή 10 έργων δεν προτείνουν μια ιστοριογραφία· σχεδιάζουν έναν φεμινιστικό αυτοβιογραφικό περίπατο μέσα από λινκ που υπήρξαν ορόσημα στη δική μου φεμινιστική και κουίρ μύηση της στην παραγωγή εικόνων και που μπορούν να συναντηθούν στη συλλογή UbuWeb. Κάποιες φορές, κριτήριο υπήρξε η ίδια η δημιουργός και όχι η συγκεκριμένη δουλειά της που παρουσιάζεται στο UbuWeb. Κάποιες φορές, αποτέλεσε κριτήριο η γλώσσα. Από την εμπειρία μου γνωρίζω πως, όχι, δεν μιλάμε όλες αγγλικά. Και αυτές που δεν μιλάμε αγγλικά ή γαλλικά ή γερμανικά, είμαστε ακόμη πιο αόρατες και πολύ πιο δύσκολα αναγνωριζόμαστε από την ηγεμονική αλλά και εναλλακτική επίσημη ιστορία.

Αποφασίζω να επιλέξω βίντεο από αυτό το αρχείο, ψάχνω να βρω στις εικόνες τα ίχνη της σωματοποιημένης γνώσης, το τραύμα, τη μελλοντικότητα και την επιθυμία. Ο Maurice Merleau Ponty έλεγε πως η σωματοποίηση είναι μια συνεχής διαδικασία του να φθάσεις κάπου αλλού, η κίνηση προς τα κάπου, και όχι μια σταθερή υλική συνθήκη. Είναι το εδώ στο μέλλον.

Ψάχνω για τον Ron Athey και καταλήγω κάπου αλλού, μα ποιος είναι ο Ian Kerkhof; Ψάχνω εκείνη την περφόρμανς που είχα δει στη Μαδρίτη το 2010, σ' ένα φεστιβάλ, τον βλέπουμε σε ένα βάθρο από γυαλί,

γυμνό στα τέσσερα να χτενίζει τα ξανθά μακριά μαλλιά του ενώ τα αίματα αρχίζουν να κυλούν στο αποστειρωμένο περιβάλλον. Με είχε συγκλονίσει. Ο φεμινισμός δεν ανήκει στις τις γυναίκες και το κουίρ δεν μπορεί να είναι παρά μόνο φεμινιστικό. Χάνομαι μέσα στο αρχείο. Ψάχνω να βρω τις συγγενείς μου. MAKE KIN NOT BABIES, λέει η Donna Haraway.

Η **Μαρία Μητσοπούλου** (γενν. 1979), aka Maria F Dolores, σπούδασε καλές τέχνες στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, συνέχισε με μεταπτυχιακό πάνω στην οπτική κουλτούρα στο πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης, όπου έζησε πολλά χρόνια, ενώ δραστηριοποιήθηκε στα φεμινιστικά και κουίρ κινήματα της Βαρκελώνης και του Βερολίνου. Τα τελευταία 3 χρόνια βρίσκεται στην Αθήνα και είναι μέλος του ΑΜΟQΑ (Αθηναϊκό Μουσείο Κουίρ Τεχνών).

The queer feminist archives are lakes around ellipses; they are specific bodies, specific traumas, cries, desires, spoken words that create parallel loci for different languages. A puzzle of images, often worn and incomplete, unwilling to form a composition. Frequently anonymous. As feminist and queer, in this collection, we perceive the abject, vulnerable, often invisible, often stigmatized bodies that presume and rebel against the white cisgender body of vanguards or blatantly circulate like a virus within them.

My choices for this 10-work collection do not suggest a historiography; they describe a feminist, autobiographical stroll through the links that have been landmarks for my feminist and queer initiation in the production of images and can congregate in the UbuWeb collection. At times, the criterion was the specific creator rather than the work presented on UbuWeb. At other times language was the criterion. I know by experience that we do not all speak English. And the ones of us who do not speak English, French or German are even more invisible and hardly recognizable by hegemonic but also by alternative official history.

I decide to choose moving images from this archive, I search in the films for the traces of embodied knowledge, trauma, futurity and desire. Maurice Merleau Ponty said that embodiment is an ongoing process of arriving elsewhere, a movement towards and not a permanent material covenant. It is the 'here' in the future.

I look for Ron Athey and find myself somewhere else, who is this Ian Kerkhof? I look for the performance I saw in Madrid in a festival in 2010; we see him on a glass pedestal, naked on all fours, combing his long blond hair while blood pours down this aseptic environment. It overwhelmed me. Feminism does not belong to cis women and queer can only be feminist. I lose myself in the archive. I look for my relatives. MAKE KIN NOT BABIES, says Donna Haraway.

Maria Mitsopoulou (born 1979), aka Maria F Dolores, studied Fine Arts at the Aristotle University of Thessaloniki, then did a postgraduate course on visual culture in the University of Barcelona, where she lived for many years, and was active in the queer movement of Barcelona and Berlin. For the last three years, she has been living in Athens and is a member of ΑΜΟQΑ (Athens Museum of Queer Arts).